

«ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ – ΘΕΑΤΡΟ, ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΕ Χ» του συντάκτη Jim Bo

1^η Σε αυτό το άρθρο θα εστιάσω στις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σε δύο συγγενικές τέχνες. Αναφέρομαι στον κινηματογράφο και το θέατρο που αντλούν τα θέματά τους μέσα από την ίδια τη ζωή και την παρουσιάζουν πάνω σε ένα σανίδι ή σε ένα λευκό πανί. Κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί την σπουδαιότητα και των δύο τεχνών, ακόμα κι αν δεν είναι οπαδός τους.

2^η Οι θεατές θεάτρου και κινηματογράφου έχουν κάτι κοινό, τους αρέσει να παρακολουθούν μια ιστορία που είναι βγαλμένη μέσα από την ζωή, να είναι μάρτυρες μιας δραματουργικής εξέλιξης και να μοιράζονται τις χαρές, τις λύπες και τους προβληματισμούς των ηρώων. Είναι δύσκολο να βρεις κάποιον που να λατρεύει το ένα και παράλληλα να μισεί το άλλο, συνήθως θεατρόφιλοι και φίλοι του κινηματογράφου αναγνωρίζουν και τις δύο αυτές μορφές τέχνης, αλλά ανήκουν σίγουρα σε δύο διαφορετικά στρατόπεδα τέχνης.

3^η Πολλές είναι ωστόσο οι διαφορές του κινηματογράφου και του θεάτρου. Ο θεατής του θεάτρου μπορεί να έχει μια άμεση και ζωντανή επικοινωνία με τον καλλιτέχνη, μπορεί να χειροκροτήσει και να ακουστούν οι αντιδράσεις του. Αυτή η ζωντανή επαφή λείπει από τον κινηματογράφο, δεν μπορείς να μεταφέρεις άμεσα στο καλλιτέχνη τα συναισθήματά σου. Το δυνατό χαρτί του κινηματογράφου είναι η παρουσίαση των δρώμενων στον φυσικό τους περιβάλλοντα χώρο. Ενώ στο θέατρο ο χώρος παρουσιάζεται μόνο μέσα από τα σκηνικά. Επίσης στο σινεμά μέσω των οπτικών εφέ μπορούν να αποδοθούν με φυσικότητα και φανταστικά γεγονότα, όπως προϊστορικά τέρατα, εξωγήινοι κ.α. Ένα φιλμ μπορεί να προβληθεί ξανά και ξανά μέσα στο πέρασμα του χρόνου και την ίδια ταινία που παρακολούθησε κάποτε ο παππούς, μπορεί να την δει και το εγγόνι του. Το θέατρο όμως όταν πέσει η αυλαία τελειώνει, η παράσταση που μόλις έγινε δεν θα ξανά γίνει ποτέ ακριβώς όπως έγινε.

4^η Δεν μπορώ μέσα από την σύγκριση να πω πως κάποια τέχνη είναι ανώτερη της άλλης, αλλά επειδή μου αρέσει να παραδέχομαι πάντα το πρωτότυπο και τους πρωτεργάτες, θα αναγνωρίσω πως το θέατρο υπήρχε κατά πολύ πριν την εμφάνιση του κινηματογράφου (από την αρχαιότητα). Επομένως το σινεμά είχε ένα πολύ καλό δάσκαλο, το θέατρο. Μαθητής χωρίς δάσκαλο δεν έχει προοπτική. Ο κινηματογράφος ίσως προέκυψε ως μια τεχνολογική εξέλιξη του θεάτρου. Άρα ο κινηματογράφος οφείλει πολλά στο θέατρο.. ίσως και τα πάντα!!!

Από την ιστοσελίδα http://cines8hma.blogspot.com/2011/05/blog-post_01.html, διασκευή

Παρατηρήσεις

A.1. Ποιο είναι το στοιχείο που ενώνει τους θεατές θεάτρου και κινηματογράφου σύμφωνα με όσα αναφέρει ο συγγραφέας του κειμένου;

A.2. Να δώσετε από έναν πλαγιότιτλο στην τρίτη και τέταρτη παράγραφο του κειμένου.

Μονάδες 6

B.1. α. Να εντοπίσετε τη δομή της τρίτης παραγράφου (θεματική πρόταση, λεπτομέρειες και κατακλείδα, εάν υπάρχει).

B.1. β. Να γράψετε την πτώση των ουσιαστικών και επιθέτων που σας ζητείται.

το θέατρο:	γενική πληθυντικού
η παράσταση:	ονομαστική πληθυντικού
το λευκό:	αιτιατική πληθυντικού
του χρόνου:	κλητική ενικού
ο παππούς:	αιτιατική πληθυντικού

Β. 2. Να εντοπίσετε την ονοματική και τη ρηματική φράση των παρακάτω προτάσεων και να αναγνωρίσετε τη δομή τους (απλή ή διευρυμένη).

α) Οι θεατές θεάτρου και κινηματογράφου έχουν κάτι κοινό.

β) Αυτή η ζωντανή επαφή λείπει από τον κινηματογράφο.

γ) Ένα φιλμ μπορεί να προβληθεί ξανά και ξανά.

δ) Ο κινηματογράφος οφείλει πολλά στο θέατρο .

Μονάδες 4

Γ. Σε ένα κείμενο να αφηγηθείτε το σενάριο μιας κινηματογραφικής ταινίας ή ενός θεατρικού έργου που έχετε παρακολουθήσει (τίτλος - χρόνος παρακολούθησης - είδος ταινίας - υπόθεση περιληπτικά – ήρωες - εφέ - σκηνικά - κοστούμια κ.ά. – συμπέρασμα – προτροπή ή αποτροπή παρακολούθησης).

200-250 λέξεις

Μονάδες 10

ΚΟΥΡΤΗ Μ.